

גמרא:

שנינו במשנה שיש לאשה לחוש שמא מעוברת היא צרתה.

והוינן בה: מאי "שמא מעוברת היא צרתה"?

והרי די לומר "שמא מעוברת צרתה"?

ומשנינן: הא קמ"ל ביתור זה, (4) שרק להאי צרה שהלכה עמו הוא דחיישינן שמא מעוברת היא.

אבל אם באו עדים שצרה זו אינה מעוברת, הרי לצרה אחריתי, שמא נשא בעלה במדינת הים צרה אחרת, (5) ואולי הצרה ההיא מעוברת ממנו, לא חיישינן, ומותרת זו ליבם.

שנינו במשנה: לא תנשא ולא תתייבם אשה זו שהלכו בעלה וצרתה יחד למדינת הים, ומת הבעל.

ותמהינן: בשלמא, זה מובן שיבומי לא תתייבם, דדלמא מיעברא צרתה, וילדה בן, וקפגעה אשה זאת באשת אח שלא במקום מצוה של יבום, שהוא איסור כרת דאורייתא.

אלא זה שאומרת המשנה שלא תנשא לשוק הוא תמוה.

כי אמאי לא תנשא?

אם משום החשש שמא מת בעלה בלא בניס, והיא זקוקה ליבום, יש לך לומר שמסתבר הדבר שבעלה מת בהשאירו אחריו זרע. שהרי —

הלך אחר רוב נשים כמו בכל ספק בכל התורה שהולכים אחר הרוב. והרי רוב נשים, מתעברות ויולדות. ומסתמא גם צרתה שהלכה עם בעלה למדינת הים, גם היא ילדה ממנו ולד.

לימא, האם יש לנו להוכיח מכך שמשנתנו בשיטת רבי מאיר היא, דחייש למיעוטא.

וכמו שמצינו לגבי מיעוט אנשים מהכותים, יושבי הר גריזים, שהשתחוו לדמות יונה שהיתה שם, וגזר רבי מאיר על כל הכותים, להחזיקם מומרים, משום המיעוט. (6)

ולכן חוששת משנתנו למיעוט הנשים שאינן יולדות, ולפיכך היא אסורה לשוק.

ומשנינן: אפילו תימא, תאמר שמשנתנו בשיטת רבנן היא אמורה, החולקים על רבי מאיר, ואינם חוששים למיעוט, בכל זאת אסורה היא להינשא לשוק.

דכי אזלי רבנן בתר רובא — רק ברובא דאיתיה קמן, שישנו הרוב לפנינו.

כגון, תשע חנויות, שאנו רואים אותן לפנינו, שרובן מוכרות בשר שחוטה, ומיעוטן מוכרות בשר נבילה וטריפה, שאז

4. חיישינן.

4. תוס' ע"פ רש"י וע"ע תויו"ט

6. עיין בערל"ג, במה שנקט רש"י דוקא האי ולא המובא לקמן בגמרא מחלוקת מפורשת בין רבי מאיר ורבנן.

5. מרש"י ותוס' מבואר לכאורה, שאם כבר היה נשוי לאחרת [שלישית], חיישינן שמא בא אצלה ונתעברה. וברמב"ם מבואר שאפילו בכה"ג לא